

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Κρίνατε μόνο; σας, αὐθόρτα, ἀπ' αὐτὰ πού θά σᾶς πῶ. Σέ κάθε βῆμα πού περνοῦσα, ἀμέτρητοι ἀπ' αὐτούς τοὺς κακούργους ξερούπωναν ἀπὸ τίς σπηλιές, ἢ ἀπὸ τὰ δένδρα ἀνάμεσα καὶ με κύτταναν ἀγία...

— Καὶ ὅμως οἱ ταχυδρόμοι μου...

— Ἐπτάκατε ταχυδρόμους, ἐκλαμπρότατε;

— Ναί, γιὰ νὰ ζητήσω ἐπικουρίαν.

— Σίγουρα τοὺς ἔχουν πιάσει καὶ τὰ γράμμάτ' σας εἶνε στὰ χεῖρα τῶν ἐχθρῶν. Κ' ἐγὼ θέλησα νὰ εἰδοποιήσω τοὺς γύρω ἀρχόντας, ἐξοχώτατε, κ' ἔγραψα ἕνα σημείωμα ἀγγλιστί. Μὰ τὸ σημεῖωμά μου ἔπεσε στὰ χεῖρα κάποιου Φερνάνδου πού διοικε τοὺς Οὐγενότους. Τὸ πήρε, εἶδε τὰ ἀγγλικά, τὸ μύρισε καὶ τὸ ἔσχισε λέγοντας :

— Κόρν ντέλι κόρνι ! Δέξεις ἀγγλικές... Μυρίζουν προδοσία !

— Ὁ Κοντόσταυλος νινάχτηκε ἀπάνω καὶ χτυπώντας με λῦσα τὸ στήθος του, φώναξε :

— Ἀ ! Ἐτσι ! ἔχομε λοιπὸν πραγματικὴν πόλεμο ; Καὶ τί ζητοῦν οἱ ἀδελφοὶ αὐτοί;

— Σὺς ἐστειλὰν, λένε, κάποιον πρεσβευτὴ καὶ ἀφοῦ δὲν τὸν εἶδαν ἀκόμη νὰ γυρίσῃ σὺς σινιστοῦν νὰ τὸν ἀφήσουν εἰλεύθερο τὸ γυροφόρο...

— Μὲ προκαλοῦν λοιπὸν οἱ ἀρχεῖοι ! Θὰ τὸν κομματιάσω τὸν πρεσβευτὴ τους, ἢ θὰ τὸν κάψω ζωντανὸ γιὰ παράδειγμα. Τί λὲς κ' ἐσύ ;

— Τὸ φρονιμώτερο, αὐθόρτα, εἶνε νὰ τὸν ἀφήσω εἰλεύθερο.

— Μὰ αὐτὸ εἶνε βαρὺ, φώναξε ὁ Κοντόσταυλος χτυπώντας καὶ πάλι τὸ στήθος του. Νὰ μὴ μπορῶ νὰ κρεμάσω αὐτὸ τὸν βομπερό...

— Εἶνε ἀνάγκη, ἐξοχώτατε.

— Τότε λοιπὸν, εἶπε πρὸς ἡμέκα ὁ Μονμοραν-σὺ, πῆς στὸ Σαλατρένο νὰ μοῦ τὸν φέρῃ δῶδ αὐτὸ τὸν καταραμένο τρελλό...

— Λησμονήσα νὰ σᾶς πῶ ἀκόμη, ἐξοχώτατε, ὅτι μὰ γρητοῦλα μὲ σεβασμὸ ἐξωτερικὸ ἐπιμένει νὰ σᾶς ἰδῇ. Τὸ ὄνομά της, λέει, σᾶς εἶνε γνωστό. Ὁνομάζεται Νικολέττα Ἀλλουίνου.

— Ὁ Κοντόσταυλος σταμάτησε γιὰ μιά στιγμή σὰ νὰ προσπαθοῦσε νὰ θυμῇ. Ἐξάφνα τὰ μάτια του ἔπεσαν στὴν εἰκόνα μᾶς ἐξανθῆς νέας, πού κρέμονταν στὸν τοῖχο, στὴν εἰκόνα τῆς; Ἀρτεμίδος Βιλλανδρῶ.

— Ἀ ! νὰί ! φώναξε. Θυμῆθηκα. Νικολέττα Ἀλλουίνου ! Ἀς ἐρθεῖ ἀμέσως. Φύγε καὶ κλείσε τὴν πόρτα.

Σὲ λίγο ἡ γρητοῦλα, πού ἦταν ἡ ἴδια ἡ τροφὸς τοῦ Προφήτη, τὴν ὁποία γνωρίζαμε παραπάνω, ἔμπαινε στὴν πλατεῖα σάλα. Μόλις τὴν εἶδε ὁ Κοντόσταυλος πετάχτηκε ἀπάνω, τρέμοντας ἀπὸ συγκίνηση.

— Ἐσύ εἶσαι Νικολέττα ; τραύλας.

— Ἐγὼ, ἐκλαμπρότατε. Μὲ γνώρισες λοιπὸν ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια ; εἶπε καὶ τὰ μάτια της πλημμύρισαν ἀπὸ δάκρυα.

— Κλαίς λοιπὸν Νικολέττα ; Κλαίς γιατί με βρίσκεις ἀγνωρί-στων ;

— Τριάντα-ἑπτὰ χρόνια ἔχω νὰ σᾶς ἰδῶ. Μέσα σὲ τόσα χρόνια τὸ πᾶν μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ.

— Ἀλλοῖμονο, φωνή Νικολέττα μου, πῶς καταντήσαμε καὶ οἱ δύο μας !...

— Πῶς καταντήσα ἐγὼ ἡ κόρη τοῦ γέρον Πέτρου Ἀλλουίνου. Ἦμουν ὀρφανή, χαρούμενη, ὕστερα ὑπόφερα. Ὁ ἀνθρώπος πού ἀγαποῦσα πέθανε καὶ μοῦ ἀφῆκε ἕνα παιδί, πού πέθανε κ' ἐκεῖνο. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνῃ ζῶσα στὴν ἀθλιότητα, δούλεψα, ἔκλαψα καὶ νὰ, ἡ ἀποστολή μου στὸν κόσμο αὐτὸ ἐτελειώσθη...

— Ζοῦσες στὴν ἀθλιότητα ; Καὶ γιατί δὲν ἤρθες σ' ἐμένα.

— Γιατί δὲν ἦσαν πια ὁ παλιὸς νέος, ἐκλαμπρότατε. Ἐγὼ πῆρα τὸν κατήφορο ἀνὰ σέις ἀνεβαίνοντα, ἀνεβαίνοντα. Ἀν παρ' οὐρανοῦ ὅταν γυρίζεις ἀπὸ τὴ Μαδρίτη συντροφος τοῦ βασιλέως Φραγκίσκου, δασκαλιέμος, μεγάλος, τί θὰ ἐκάνετε ;

— Μὰ τὸ Θεό, Νικολέττα, θὰ σὲ ἀγαπᾶται, ὅπως εἰμαι ἐγώ-μος νὰ τὸ μάω καὶ τώρα. Πλησίασε λοιπὸν κοντὰ μου.

Ἀφθονα δάκρυα ἀρχισαν νὰ τρέχουν στὰ ρυτιδωμένα μάγουλα τοῦ Κοντόσταυλου.

— Πῶς ! Κλείνῃς λοιπὸν κ' ἔσεις, ἐκλαμπρότατε ;

— Ναί. Ἡ παρουσία σου μοῖσπε μισὸς μου ἡλικία μου τὴ νεότητα. Θυμίζονται σὺν ἡμῶν ἐρωτευμένους νέος καὶ ἡρθε καὶ με πῆρε ὁ Βασιλεὺς; μὰ νόχτα ἀπ' τὴν ἀγκαλιά σχεδὸν τῆς μόνης γυναί-κας κ' ἀγάπησας...

— Θυμάστε ; Τί νόχτα θλιβαρή ! Πόσες συμ-φορές !...

— Ναί, πολλές δυστυχίες, θλίψεις καὶ συμ-φορές... Κύντα... κύτταξε, τὰ παρὰ μου τὰ

μαλλιά καὶ τίς ρυτίδες αὐτές πού ἔσκαψε ἡ σκάνη καὶ ἡ φροντίδα στὸ μέτωπό μου. Δὲν ἄκουσες πού ὅλος ὁ κόσμος με φορτοῦνε με τὰ πρὸ τραμερὰ ἐπίθετα, καὶ με λέει αἰματοστάλαχο κακοῦργο καὶ σκληρὸ καὶ ἀκαρδο ; Ναί λοιπόν. ἔτσι εἶνε... Ἐσφίξα με σιδερένιο χερὶ τὴν καρδιά μου, τὴν στράγγισα ἀπὸ κάθε εὐγενικό αἰσθημα καὶ τῆς ἀπόμεινε μονάχα ἡ χολή...

Τέλος σταμάτησε καὶ ἀφῆκε τὸ κεφάλι του νὰ πέσῃ ἀπάνω στὸ στήθος του.

Ἡ Νικολέττα τὸν ἔβλεπε με κάποιον αἰσθημα φρίκης.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

Ὁ γέρον-θεὸς εἶχε σκύβῃ σὰ νὰ τὸν βάριναν οἱ ἀνανήσεις πού ἔμπνησαν ἐντός του ἡ ἐσφηνική παρουσία τῆς Νικολέττας. Σὲ λίγο ὅμως σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε :

— Τί φοβῶ ἐγὼ ;... Πότισαν με φαρμάκι τὴν ψυχὴ μου, Νικο-λέττα, καὶ ὑποφέρω, ὅπως καὶ τὴν πρώτη ἡμέρα. Ἀνυόγουνται καρμὰ φορὰ πληγὴς στὴν καρδιά μου, πού δὲν κλείνουν ποτὲ πια καὶ ματώνουν αἰώνια.

Σὺς λυποῦμαι, ἐκλαμπρότατε, μὰ σήμερα βέβαια θὰ εἴστε χαρούμενοι. Σήμερα τὸ πρῶτ' ἔμαθα ὅτι ὁ μαρκήσιος Βάζας πέθανε...

— Ἀλλοῖμονο ! εἶνε ἀλήθεια...

— Γιατί λέτε ἀλλοῖμονο ;

— Ἀκουσε, Νικολέττα. Ὅσον καιρὸ ζοῦσαν ὁ Βάζας ἔμπνησαν ἐντός του πρὸς τρωμερὴ ἐνεργητικότη-τητα. Τὸνομά του ἀντιχούσε στ' αὐτὰ μου σὺν ἡλὸς πολεμικῆς σάλπιγγος... Ἐλξα τὴν ἰδέα ὅτι ὁ ἐχθρὸς μου τιμοῖτο ἀπὸ πρὸς ζωντανός, παρὰ ἂν πέθανε.

— Θὰ ὑπέφερε πολὺ λοιπόν.

— Ναί καὶ ἡ θλίψη του μετρίαζε τὴ δική μου. Ἡ ἀπελπισία του μοῖδιε ἐλπίδα, ἐνῶ σήμερα...

— Σήμερα, αὐθόρτα, πρέπει νὰ τὰ συγχωρήσετε ὅλα.

— Τὰ συγχωρήσα, Νικολέττα. Ἡ Λευκή, ἡ κό-ρη του θὰ γίνῃ κόρη μου. Ἐ' ὠρίστηκε στὴν εἰκόνα ἐκείνῃ.

Ἡ γρητὰ, γυρίζοντας εἶδε τὴν εἰκόνα με τὴ γλυ-καὶ καὶ ἐξανθὴ μορφή, πού ἔδειχνε ὁ Κοντόσταυλος. Χλωμάσε καὶ τρέμοντας ἀκούμπησε σὲ κάποιον κά-θισμα γιὰ νὰ μὴν πέσῃ.

— Ἡ Ἀρτεμὶς Βιλλανδρῶ ! μουρμούρισε, ἡ χι-λιαγαπυμένη μου, ἡ ἀτυχὴ κυρία μου. Ὡ ! ναί, κύ-ριε, Ἄννα.

— Σ' εὐχαριστῶ, καλὴ μου Νικολέττα, πού με καλεῖς με τὸνομα αὐτὸ πού μ' ἐκαλοῦσατε ἄλλοτε ἐσὺ κ' ἐκείνη, εὐχαριστῶ. Καὶ τώρα κάθισε καὶ πῆς μου γιατί ἤρθες.

— Θυμᾶσαι, ἐκλαμπρότατε, εἶπε, ὅτι ἡμῶνα ἡ ἐμπιστὴ καὶ σχεδὸν ἡ φίλη τῆς ἀμοιρῆς κυρίας μου. Τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου τοῦ κόμητος Γάσκο Βιλλαν-δρῶ, πού ἀνατιοῦσατε γιὰ τὸν πόλεμο στὴν Ἰτα-

λία, δὲν ἦμουν στὸν πύργο. Ἦμουν σὲ κάποια βίλιστα, πού ὁ κό-μης Βιλλανδρῶ εἶχε χάρισε στὸν πατέρα μου γιὰ τίς πολλὰς του ὑπηρεσίας. Ἦμουν ἔγκυος καὶ μετὰ ἔξη μῆνες ἀπὸ τὴν ἀναχώρησή σας γιὰ τὴν Ἰταλία, ἐγέννησα, μὰ τὸ παιδί μου γεννήθηκε νεκρό. Λίγες ὥρες ἀργότερα ἤρθε στὸ σπίτι μου ἡ κόρη μου Ἀρτεμὶς. Ἦταν κατάχλωμη καὶ θυμωμένη πού εἶπε στοὺς ἀνθρώπους πού τὴ συνώδεσαν νὰ φύγουν, γιατί θὰ ἐσυνεχίσουν στὸ σπίτι μου. Ἡ ἀγνιμένη μου κυρία, δίχως καμμίαν βοήθεια, ἐγέννησε τὴ νύχτα αὐτὴ ἕνα χαριτωμένο ἀγοράκι. Νικολέττα, πού εἶπε, ἐγὼ θὰ πε-θάνω. Ἡ διαθήκη μου βρισκόταν μέσα σ' αὐτὸ τὸ κουτάκι. Νὰ μὴ ἐπιστολὴ γιὰ τὸν ἀντρα μου, νὰ καὶ μὴ ἄλλη, πού θὰ τὴν δώσης στὸ Βάζα. Κατόπι με παρεκάλεσε καὶ πῆγα κοντὰ της εἰς μὲ μικρὸ τραπέζι, ὅπου βρισκόταν μὲ περσικὴν, στὴν ὁποία ἔγραφε μερικά λόγια. Ἐπειτα μοῦ εἶπε :

— Νικολέττα, ἀφῆσε με ν' ἀγκαλιάσω γιὰ τελευταία φορὰ τὸ παιδί μου. Ὑστερα πῶρα καὶ βάλε κοντὰ μου τὸ νεκρὸ σου παιδί γιὰ νὰ τὸ θάψουν μαζί μου καὶ ὀρκίσου μου πᾶς θὰ γίνῃς μητέρα τοῦ δικου μου. Τὸ ἐμπιστεύομαι σὲ σένα καὶ ἐν ζήσῃ νὰ τοῦ κρύψω τὸ ἀληθινὸ τοῦ ὀνομα ὡς πού νὰ πεθάνῃ ὁ κ. Μονμο-ρανσὺ, ἢ ὁ Βάζας.

Τὴν ἄλλη μέρα τὴ θάψαμε μαζί με τὸ νεκρὸ παιδί μου.

Ὁ Κοντόσταυλος ἀναστένετο βαθεῖα-βαθεῖα. Ἡ ἱστορία αὐτὴ τὸν τάραιξε τρομερά.

— Καὶ τί ἀποκινῶ τὸ παιδί ἐκεῖνο ; ρώτησε.

— Ζῇ, αὐθόρτα. Μὲ τὰ λίγα χρήματα, πού μοῦ ἀφῆκε ὁ πατέ-ρας μου φροντίδα νὰ τοῦ δώσω ἀνατροφή εὐπατρίδη. Ὡς τὰ ἐκο-σιπέντε του χρόνια δὲν ἐφάνηκε κατόλιν σ' αὐτὴ τὴ χώρα. Ἐίπανε

στὴ Γαλλία καὶ ὑπηρετοῦσε σὲ ξένους στρατούς. Ποτέ μου δὲν τόλμησα νὰ τοῦ πῶ ὅτι ἦμουν μητέρα του. Ὅταν ἀγύρισε θέλησε νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα του, μὰ δὲν τοῦ εἶπα τίποτα.

(Ἀκολουθεῖ)

